

2021. augusztus

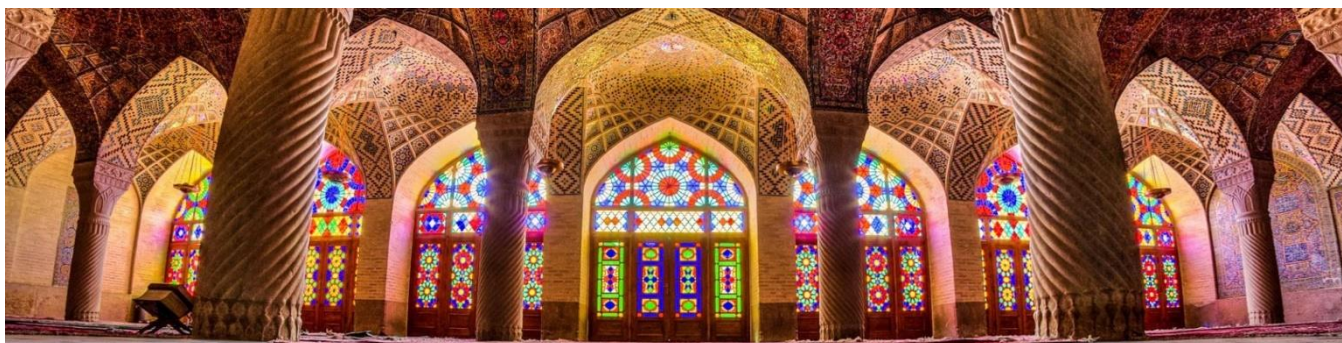

Open Doors HÍRLEVÉL

Hit vagy szabadság?

Egy iráni család Krisztust választotta.

**Taher és családja szinte mindent elveszített, mert Jézust követik.
Megérte?**

Éjszaka, amikor megérkezünk, Donya* baklavát, friss narancsot és kesudiót kínál nekünk. - Egyetek, egyetek! - mondja perzsa nyelven. – Nagyra becsült vendégeink vagytok!

- Nagyon kedves vagy - mondom. – Igazán nem kellett volna ezt tenned – udvariaskodom.

- Hozzuk a teát is. Kérlek, egyetek! Olyan hihetetlen, hogy meglátogattatok minket - mondja, miközben közelebb csúsztatja felénk a tányért.

Tolmácsunk, Hashem hozzám hajol, és azt mondja: - Hallott már az iráni *taarof*ról? - kérdezi mosolyogva. - Nehéz lefordítani angolra. A *taarof* egy ceremoniális ismerkedési forma

Iránban. A lényege, hogy közelebb hozzuk magunkhoz a másik embert a társadalmi interakciók során. Néha elég hosszadalmas, tele udvariaskodásokkal. Donya most a *taarof* szerint üdvözl titeket. Ez nagyon fontos része a kultúránknak.

A szobába lépve, érezzük a tea illatát. A kis tulipán alakú poharakat a pereménél fogva tartjuk és kortyolgatjuk. Melegít bennünket. A narancsot meghámozzuk, beszélgetünk és eszünk.

Donya, férje Taher* és két lányuk - Farah* és Arezoo* - mindannyian kis lakásuk nappalijában ülnek. A fehér falakon csupán csak néhány családi fotó látható. Iránból

menekültek, s most Törökországban élnek, szegénységben, anyagi támogatás nélkül. Bármikor ki lehet toloncolni őket. Nincs egészségügyi ellátásuk, és nem végezhetnek legális munkát. Ezek a kihívások arra kényszerítik az iráni menekülteket, Tahert és családját is, hogy a feketepiacon keressenek

munkát. Ott viszont gyakran kihasználják és megalázzák őket.

Miért menekültek? Hogyan kerültek Törökországba? Helyzetük titka egyetlen név: Jézus.

Irán, ötven vizsgált ország között a 8. helyen áll az Open Doors „*World Watch List*” – a keresztyének világüldözöttségi indexén. Az iráni keresztyéneket gyakran zaklatja, letartóztatja, sőt börtönbe zárja az iráni titkosszolgálat „államellenes bűncselekmények” miatt. Ma becslések szerint mintegy 800 000 keresztyén él az országban, akik hitüket csak teljes titokban gyakorolhatják. Mind olyanok, mint Taher és családja. A következő néhány napban, amelyeket Taherrel, Donyával, Farahval és Arezoóval töltünk, sok közös ételt fogyasztunk, – miközben rájövök, hogy szeretem a *ghormeh*

sabzi-t (pörköltszerű, bárányhúsból készült zöldfűszeres hagyományos iráni egytálétel). Sok történetet is megosztunk egymással, sokat nevetünk, néha sírunk is, és uno-t játszunk a beszélgetések szünetében. Megtiszteltetés számomra, hogy több napot is együtt tölthetek más keresztyénekkal, akik valóban feladták anyagi biztonságukat, és életüket kockáztatva követték Jézust.

De ők mégsem szuperhősök. Egyszerű hívó emberek, valójában nem különböznek tőled vagy tőlem.

Csak beleszerettek az Úrba, és úgy döntöttek, hogy a világon semmi és senki sem tudja

megfosztani őket ettől a boldogságtól. Ez itt az ő történetük.

Megtalálni Jézust – Iránban?

Taher szigorú muszlim családban nőtt fel Iránban. Később felnőttként sokszor érezte, hogy van még valami - valami, ami hiányzik az életéből. De csak akkor, amikor legkisebb lánya, Farah, súlyos gyomorbeteg lett, akkor változtak meg drámaian a dolgok. Taher és Donya sokat próbálkoztak, muszlim vezetőhöz is elvitték a beteg kislányt, imát kértek és gyógyulást reméltek, - de semmi sem segített. Donya kétségbeesésében, - hisz tíz éves lányát nem akarta elveszíteni -, megkérte néhány

keresztyén ismerőst, hogy imádkozzanak Farahért. Ezek a keresztyének közösségben együtt imádkoztak Farah gyógyulásáért úgy, hogy imádság közben kezüket a kislányra tették. Röviddel e különleges összejövetel után Isten csodával határos módon meggyógyította Farah-t. Ezen a napon Donya eldöntötte, hogy hátat fordít az iszlámnak és Jézus követője lesz. Taher, a férje azonban még mindig kételkedett. Ahogy visszaemlékezett: - Hibákat kerestem, hogy bebizonyítsam a feleségemnek, hogy az általa választott út helytelen és rossz.

Idővel Taher lassacskán beengedett más keresztyéneket is az otthonukba. - Úgy döntöttem, hogy részt veszek az egyik istentiszteletükön, de csak azért, hogy hibákat találjak a hitükben. Jellemhibákat kerestem, hogy érvelhessek a feleségemnek és

megtilthassam neki, hogy járjon a keresztyén összejövetelekre - mondja Taher. Ám az egyik istentiszteleten, ami éppen az otthonukban volt, valami meglepő dolog történt. - Azt mondtam magamban: Jézus, ha valóban te vagy az igazi Isten és neked van igazad, akkor még ma érints

meg engem. - Mire az egyik keresztyén megkérdezte Tahert, hogy imádkozhatnak-e érte. Ő beleegyezően bólintott, erre azok mind köréje gyűltek. Ez volt az a pillanat, amikor örökre megváltozott az élete. Az ima alatt Taher átélte Isten szeretetének az erejét. - Mintha egy hatalmas teher hullott volna le a vállaimról – osztja meg velünk Taher. - Lehullott a teher. Megszabadultam a bűneimtől, amelyekről azt hittem, hogy halálomkor kell majd számot adnom róluk. Olyan érzés volt, mintha repülnék. Ez volt életem legszebb napja. - Taher ettől a naptól kezdve Jézus követője lett, és elkötelezte magát, hogy mindent átad neki. Egy iráni muzulmán számára, akinek szigorúan tilos az iszlám vallásból való kitérés, ez bizony hatalmas döntés volt. És hamarosan ezt az elkötelezettséget kemény próba követte.

Taher korábban is hallott az iráni titkosrendőrség razziáiról, amelyeket keresztyén otthonokban tartottak. Ennek ellenére vállalta a kockázatot, hogy továbbra is találkozzon más hívókkal, és hogy titokban ossza meg keresztyén hitét barátaival és munkatársaival. - Annyira lelkes voltam! - mondja. Még CD-ket is rendelt keresztyén irodalommal, hogy más keresőket segíthessen velük. Egy reggel, mikor Taher

éppen a munkahelyén, egy textilgyárban dolgozott, sürgős hívást kapott. A felesége hívta, izgatottan: - Taher, azonnal haza kell jönnöd! A titkosrendőrség van itt. Az otthonunkban.

Mi is történt? Donya reggel otthon volt. - Az ajtóban kopogtató férfi azt mondta, hogy postai dolgozó - emlékszik vissza az asszony. - Amikor kinyitottam az ajtót, azonnal betette a lábát az ajtórésbe, hogy ne tudjam azt becsukni. Titkosrendőrök rontottak be az otthonukba, durván sértegették Donyát, a két lányt pedig, Faraht és Arezoot, beterelték a nappaliba. A rendőrök felborogatták a bútorokat, kirángatták a fiókokat, és feldúlták a házat, keresztyén bizonyítékokat kerestek. - Van egy énekünk, abban ezt szoktuk énekelni: „*Mindent feladok Krisztusért*” - mondja Donya. - Gyakran kérdeztük egymástól: valóban kész vagy mindent átadni Jézusért? - Miközben a titkosrendőrök átkutatták a lakást, Donya magában azt mondogatta: igen, kész vagyok mindent átadni az Úrnak. Közben Taher hazaért, a rendőrök rögtön megbilincseltek és kendővel bekötötték a szemét. Majd elvezették, beültették egy autóba és elhajtottak vele. - Félelmetes volt, de ott éreztem Jézust magam mellett - mondja Taher.

Mi a tanítványság ára - Iránban?

A következő héten a titkosrendőrség naponta, éjféltől hajnali négy óráig hallgatta ki Tahert, később más időpontokban is. Így faggatták:

- Mit csinál, amikor más keresztyénnel találkozik?
- Milyen énekeket énekelnek az összejöveteleiken?
- Milyen szervezetnek dolgozik?
- Kap-e pénzt Izraelből?
- Milyen más keresztyénet ismer még? Adja meg a nevüket, címüket!

A kihallgatások végeztével bezárták Tahert egy szűk cellába. Ezt követően, ugyanez a szörnyű rutin ismétlődött naponta, éjjel-nappal, újra meg újra. Taher a börtöncellában a hideg betonfalhoz támaszkodott és csendesen énekelt. Azt az éneket dúdolta, amelyet a családjával is gyakran énekelt, amikor otthonukban együtt voltak más keresztyénnel. Az énekhang visszaverődött a falakról, az ének minden szava békével és bátorsággal erősítette Tahert. Így, amikor az örök eljötték érte, hogy újra a kihallgató szobába hurcolják, erősnek érezte magát. Egy alkalommal, amikor az éjszakai vartatás után Tahert visszavezették a cellájába, egy tollat az asztalról észrevétlenül a zsebébe csúsztatott. Amikor ide ér a mesélésben Taher, mindig elmosolyodik. Visszaérve a cellájába, firkálni kezdett a fal repedéseibe. *„Kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találjátok, zörgessetek, és megnyitják nektek.”* - írta a padló melletti falra Jézus szavait (Mt 7,7). Azt remélte, hogy ezek a szavak és a többi börtönfalakba vésett igevers bátorítani fogják majd a hozzá hasonló keresztyéneket, - azokat

az iráni hívőket, akiket letartóztatnak és majd ugyanabban a cellában találják magukat. Talán ezek a halvány üzenetek bátorságot adhatnak másoknak is, hogy erősek maradjanak a kihallgatóikkal szemben.

Később a dolgok azonban rosszabbra fordultak. Egy napon az örök átvitték Tahert egy másik cellába, ahol már gyilkosokkal, erőszaktevőkkel és más veszélyes bűnözőkkel volt összezárva. Megkérdezték tőle: - Netán azt akarod, hogy a gyerekeid is ide kerüljenek? Ilyenekkel legyenek együtt? Ezek végezni fognak velük! Működj együtt velünk és add meg nekünk más keresztyének neveit! - Miközben Taher megosztja velünk az emlékeit, elérzékenyül, sírni és remegni kezd. Eltakarja az arcát és úgy zokog. Én pedig a beállt csendben átélem a börtönben töltött idő súlyát. Az interjú félbe szakad, percekig ülünk némán. Társaimmal megfogjuk Taher kezét és imádkozni kezdünk. Ez minden, amit most tenni tudunk. Majd hosszú percek múlva megkérdezzük tőle, mit szeretne csinálni. Szeretné-e folytatni az interjút, vagy hagyjuk inkább most őt. Óvatosak vagyunk, nem akarjuk növelni a fájdalmát... Mire ő: - Kérlek, hadd folytassam. Szeretném megosztani a történetemet. - Taher a tehetetlenségét élte át. Fájt neki, hogy ebben a helyzetben nem tudja apaként megvédeni a családját. Ez volt hitének a legnagyobb próbatétele. De mégsem adta fel. Tudta, hogy otthon a felesége és a gyerekei bátorításul ugyanazt a kedves éneket éneklék most, és tudta, hogy azért imádkoznak, hogy erős maradjon Jézus mellett. - Soha nem adtam ki egyetlen nevet sem! - mondja Taher.

„Veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”

A titkosszolgálat végül óvadék ellenében szabadon engedte Tahert. Szabadulása után Taher újra együtt lehetett szeretteivel, de az üldözés nem szűnt meg. Amikor megpróbált visszamenni a munkahelyére, elbocsátották. - A munkáltatóm azt mondta, hogy szennyes vagyok és piszkos, mert keresztyén vagyok. - mondja. Donya hozzáteszi: - A telefonjainkat lehallgatták, és mindig állt egy autó az otthonunk előtt. Szigorú megfigyelés alatt tartottak bennünket. Tudtuk, hogy a titkosszolgálat figyel minket. - Hónapokkal később Taher bírósági idézést kapott. A bíró közölte Taherrel, hogy a keresztyénség népszerűsítésével fellázadt az államhatalom ellen, és mivel muszlim létére keresztyénné lett, az ítéletet végre kell hajtani. De mielőtt a bíró kihirdette volna a büntetését, Taher rövid szünetet kért. A szünetben találkozott feleségével a bíróság épületének lépcsőházában. - Hajlandó vagy-e folytatni velem a megkezdett utat, még akkor is, ha az életünk nehezebb lesz? Velem maradsz - kérdeztem -, még akkor is, ha soha nem tagadom meg Jézust? - Kitartok melletted a végsőkig! - mondta Donya. Aztán

együtt imádkoztak, és az Úrra bízták döntésüket. Ha a bíró megparancsolná, hogy tagadja meg Jézust, akkor nemet mondana. Ez volt a döntésük.

Csodával határos módon azonban a bíró úgy döntött, hogy megkegyelmez Tahernek, és egy feltétellel elengedte. Megparancsolta Tahernek, hogy abba kell hagynia a térítést muszlimok között. Megfenyegette, hogyha újra emiatt letartóztatják, akkor már nem lesz ennyire engedékeny. Az ítélet akkor már kivégzés lesz. Amikor megkérdezem Tahert, mit csinált szabadulása után, elmosolyodik, és azt mondja: - Hazatértem, és újra szolgálni és evangelizálni kezdtem. - Ez idő alatt azonban Tahernek hihetetlenül óvatosnak kellett lennie. Titokban tanította az embereket az autójában és más nyilvános helyeken, például parkokban. Mindig tisztában volt azzal, hogy a titkosrendőrség figyelheti őt. Végül a család helyzete Iránban túl nehéz és veszélyes lett. A titkosszolgálat keze mindenhová elért. Nem talált munkát, és a rendszeres zaklatás nagyon fárasztóvá vált. Az iráni hatóságok lehetetlenné tették számukra a szabad életet. Sok-sok beszélgetés és imádkozás után egy este úgy döntöttek, hogy elhagyják

Íránt. Nagyon nehéz döntés volt. Családjukat, barátait és vagyonukat hagyták ott.

Ma Taher, Donya, Farah és Arezoo menekültekként élnek Törökországban, de még mindig szeretik hazájukat, és remélik, hogy egyszer visszatérhetnek, ha Isten ajtót nyit előttük. A törökországi élet rendkívül nehéz és kihívásokkal teli. Az ott élő iráni menekültek ezreihez hasonlóan ők sem jogosultak török állampolgárságra. De e súlyos nehézségek között is túlrad bennük az öröm, amit Krisztusban élnek át. Taher megbocsátott a kihallgatónak, és már könnyű szívvel gondol a börtönben eltöltött időre vagy vallatói kegyetlenségére. - Az az időszak, amelyet Jézussal töltöttem a börtönben, az igazi szabadság megismerése volt. - mondja. Taher azt is reméli, hogy a cellája falára írt üzenetek most is olvashatók, és más foglyokat is arra ösztönöznek, hogy Jézust keressék és neki adjanak át mindent. Amikor megkérdezem, hogy érdemes volt-e elveszíteni mindent, hazát, anyagiakat, otthonukat, munkájukat, barátait és családjukat, Donya csak ennyit mond nekem: - Jézus mindent megér! És még közel sem fizettünk akkora árat, amekkora

áldozatot ő hozott értünk halálával! - Szívesen adnék még többet is! - teszi hozzá Taher. Látogatásunk utolsó napján összepakoljuk a felszerelésünket, búcsúzóul még együtt imádkozunk. Látogatásunkat még egy utolsó teával meghosszabbítjuk. Szemünk könnyektől csillog. - Bárcsak tovább maradhatnál... - sóhajtja Donya. - Ha megosztjátok a történetünket másokkal, arra emlékezzetek mindig, amit Isten tett velünk.

Miközben búcsút intünk, arra gondolok, Isten különleges ajándéka üldözött keresztyén testvérekkel találkozni, életüket, történetüket megismerni. Isten ajándéka élvezni a vendégszeretetüket, amikor a keveset osztják meg velünk. Testvéreink ők is, akik így is szolgálni tudnak. Hazafelé és később is sűrűn csendül fel fülemben a közöttük megismert ének: „*Mindent feladok Krisztusért*”.

A jövőjük Isten kezében van, de az Ő szeretete erősíti a hitüket is. **Kérjük, imádkozzatok a muszlim világban élő, hitüket titokban gyakorló testvéreinkért, akik ma nagy veszélyben követik Jézust.**

Készült az Open Doors USA anyaga alapján: <https://exposure.opendoorsusa.org/faith-or-freedom-one-iranian-familys-lifechanging-choice>

*a neveket megváltoztattuk!

...ha szenved az egyik tag, vele együtt szenved valamennyi, ha dicsőségben részesül az egyik tag, vele együtt örül valamennyi.” (1Kor 12,26)

Az Open Doors felekezettől függetlenül működő keresztyén segélyszervezet, amelynek elsődleges célja már több mint 60 éve az üldözött keresztyének segítése mintegy 60 országban. Az Open Doors évente közzéteszi az üldözött keresztyének helyzetét vizsgáló jelentését, az úgynevezett Világüldözési Indexet, amely annak az 50 országnak a rangsorát tartalmazza, ahol a keresztyének leginkább szenvednek el üldöztetést. Becslések szerint ezekben az országokban jelenleg mintegy 260 millió keresztyén szenved a magas fokú, esetenként szélsőséges üldöztetésektől. Az „Open Doors” projektek sokrétűen segítik az üldözött keresztyén embereket. Segítik a keresztyén vezetők képzését, önkéntes munkát végeznek a foglyok között, sürgősségi segély- és traumamunkát végeznek, Bibliákkal és keresztyén irodalom terjesztésével erősítik az üldözötteket, valamint sokrétűen támogatják a meggyilkolt keresztyének családtagjait. Mindemellett kiterjedt kapcsolatrendszerén keresztül az Open Doors kiadványokkal, előadások szervezésével szolgálatot nyújt információ a keresztyénüldözés aktuális helyzetéről és közös imádságokra buzdítja a keresztyén közösségeket, egyéneket.

Ezt az hírlevelet Lupták György készítette az Open Doors International engedélyével (gyorgyluptak@gmail.com; +36 20 824 4748).